

SENTÈNCIA 98-50 DE 20 D'OCTUBRE DE 1998

AUTORITZACIÓ DE RESIDÈNCIA I TREBALL. Es troba subjecta al manteniment de les condicions que van motivar el seu atorgament. Revocació per manca de residència efectiva a Andorra. Valoració de les proves.

Ponent: M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

ANTECEDENTS DE FET

1.- La sentència de data 25 de febrer de 1998 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, a la qual es fa expressa referència quant a l'exposició de fets i les al·legacions de les parts, va desestimar la demanda formulada per la Sra. Anna Y.C. contra el M.I. Govern, en que sol·licitava l'anul·lació de les resolucions administratives de 16 de maig i 10 de setembre de 1997, que van denegar la renovació de l'autorització de residència i treball privilegiada de l'agent, en considerar que no residia de manera efectiva al Principat.

2.- Disconforme la interessada amb aquesta resolució, va interposar recurs d'apel·lació el 25 de març de 1998, el qual fou formalitzat davant d'aquest Tribunal Superior de Justícia el 23 d'abril següent. Es fonamenta el recurs en la incorrecta apreciació de les proves que han estat practicades, ja que l'agent considera que ha quedat degudament acreditada la seva residència permanent i efectiva a Andorra, i en la contradicció en que incorren els actes impugnats amb una anterior resolució administrativa de 16 d'octubre de 1995, que la va autoritzar a exercir al Principat la seva professió liberal.

3.- Del recurs d'apel·lació formulat per l'agent se'n va donar trasllat a la representació del M.I. Govern, la qual el va contestar mitjançant escrit presentat el 14 de maig de 1998, en que sol·licita la seva desestimació i la confirmació íntegra de la sentència impugnada, per entendre que aquesta resulta plenament ajustada a Dret.

4.- El dia 14 de juliol de 1998 tingué lloc l'acte de la vista oral, en el qual les parts van exposar allò més adient a la defensa de llurs interessos.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons ho disposa l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Com ja va declarar aquesta Sala en la sentència núm. 96-42 d'11 d'octubre de 1996, les autoritzacions privilegiades de residència i treball "segons l'article 8 del Decret dels Veguers de 3 de juliol de 1980, s'atorguen als estrangers que resideixen al Principat sigui per exercir-hi una professió o treball, o bé sense dedicar-se a cap tasca professional o laboral, per la qual cosa, el que condiona les autoritzacions d'aquesta classe és no solament la residència efectiva en el territori nacional sinó, en aquest cas, també el fet de tenir un treball estable, que constituïen els pressupòsits de fet sobre els quals es va lliurar l'autorització".

L'exigència de que els titulars d'una autorització d'aquesta classe resideixin de forma efectiva a Andorra resulta també de l'article 3.e) del Decret regulador del Servei d'Immigració, de 15 de febrer de 1996, el qual atribueix al Servei de Policia la competència de "control de l'efectivitat i permanència de la residència al Principat d'Andorra dels estrangers titulars d'un document expedit pel Servei d'Immigració que els autoritzi a sojornar o a residir al país".

En conseqüència, cal concloure que la vigència d'aquest tipus d'autoritzacions, si bé són evidentment actes declaratius de dret, es troba subjecta al manteniment de les condicions que van motivar el seu atorgament.

Tercer.- En el cas que ara s'examina, el debat entre les parts consisteix essencialment en una qüestió de fet, com és la de determinar si la interessada resideix al Principat de manera permanent i efectiva, tal com exigeixen les normes abans esmentades per tal de procedir a la renovació de l'autorització privilegiada de residència i treball de que disposava. La qüestió litigiosa ha de ser, doncs, resolta a la vista de les diferents proves que consten a l'expedient administratiu i les actuacions judicials, les quals han de ser valorades de forma conjunta a fi de que el Tribunal pugui formar-se una convicció sobre l'objecte del debat mitjançant la ponderació dels diferents elements de judici que les parts han sotmès a la seva consideració.

En aquest sentit, resulten especialment rellevants les diferents enquestes dutes a terme pel Servei de Policia, ja que ofereixen el resultat de les investigacions realitzades sobre el terreny per funcionaris públics en l'exercici dels seus càrrecs, que han permès recollir diverses apreciacions personals i

manifestacions de tercers sobre l'objecte de l'expedient. En aquest cas, s'han realitzat no menys de quatre enquestes, en totes les quals s'arriba a la conclusió de que la interessada només resideix temporalment a Andorra, tal com manifesta de forma explícita en diverses ocasions el mateix porter de l'immoble on es troba l'habitatge que l'actora afirma ocupar de forma habitual.

En sentit contrari, la interessada manifesta que les seves absències del territori andorrà han estat motivades per la realització dels estudis propis de la llicenciatura en Farmàcia i, des de l'any 1987, de diferents activitats formatives de postgrau. L'examen dels documents aportats per justificar aquestes al·legacions permeten apreciar, però, que es tracta en la majoria dels casos d'absències temporals, per bé que algunes d'una certa durada. Aquestes absències no serien, però, obstacle a la residència habitual en territori andorrà durant els períodes restants, de la qual no n'existeix constància, segons els resultats de les enquestes del Servei de Policia.

D'altra banda, els certificats administratius de residència només acrediten la inscripció en els registres corresponents, però, a manca de comprovacions addicionals, no proven l'estricta correspondència d'aquesta data amb la realitat, segons ja va declarar aquesta Sala en la sentència núm. 96-22, de 6 de juny de 1996.

En conseqüència, una valoració conjunta de les proves practicades permet afirmar que les conclusions a que ha arribat el Tribunal *a quo* són encertades, ja que no es troben al Principat ni el domicili habitual ni el centre d'interessos de l'agent, de manera que no es pot parlar d'una residència efectiva, tal i com van recollir les resolucions administratives impugnades.

Quart.- Davant d'una sol·licitud de que es renovi una autorització de residència i treball privilegiada, l'Administració actua dins l'àmbit de les seves atribucions quan disposa que es practiquin les comprovacions necessàries per tal d'establir si concorren els requisits necessaris i, especialment, si l'interessat resideix efectivament al Principat. Aquestes actuacions no es troben condicionades en aquest cas pel fet de que l'actora hagués estat anteriorment autoritzada per exercir la seva professió liberal, ja que aquesta autorització es troba subordinada a la de residència, i no a l'inrevés, com posa de relleu la sentència impugnada.

Per tot això, resulta procedent desestimar el recurs d'apel·lació que formula la part agent i, en conseqüència, confirmar en els seus propis termes la sentència de 25 de febrer de 1998 objecte del present recurs.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

-Desestimar el recurs d'apel·lació que formula la Sra. Anna Y.C. contra la sentència de 25 de febrer de 1998 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.